

Examenul național de bacalaureat 2025

Proba A

Model

-sugestie de rezolvare-

Bilet

Citește textul cu voce tare.

Cu imaginile, ca și cu textele, lucrurile stau cam așa: consumăm zilnic o cantitate imensă de informație vizuală și scrisă, care se derulează pe ecranul telefonului sau computerului. E o mișcare rapidă cu care ochii și creierul nostru s-au obișnuit în ultimul deceniu. Există o neliniște a „scrollului”, care nu ne mai lasă să stăm doar cu gândurile noastre. De parcă am pierde timp și am rata ceva important. Evident, e o iluzie, ca toate cele în care ajungem să fim captivi. Degetele noastre nervoase caută obsesiv să atingă un ecran, să facă o fotografie, dar, dacă le iei obiectul dorinței, vor trece ca printr-un sevrăj, dar la un moment dat se vor potoli. Trăim, de altfel, într-un mare paradox, cu cât suntem mai conectați, cu atât parcă devenim mai prost informați.

Încercați să convingeți pe cineva, care n-are obișnuința asta, că experiența cinematografului sau a cititului unui roman, care înseamnă și să lași telefonul deoparte, cel puțin o oră și jumătate, e importantă. „De ce?”, te va întreba. Întrebarea asta simplă, pe care copiii o pun obsesiv. Nu poți să povestești, în cazul ăsta, decât ce ai trăit, cum a fost să intri într-o sală de cinema după câteva luni. Putem să ne ducem viețile, cum bine știm deja din timpul pandemiei, fără multe lucruri pe care le credeam indispensabile. Oricâte filme văzusem pe ecranul laptopului, seara, când dădeam play, visam cu ochii minții cum o să mă așez la un moment dat pe un scaun capitonat la cinema și o să aștept să se stingă lumina și să începă călătoria. [...]

Filmele și cărțile ne vorbesc de multe ori chiar despre viețile noastre, în asta stă puterea lor. Despre oameni dragi, despre ce am trăit sau ne-am imaginat la un moment dat. Și asta ar putea fi unul dintre răspunsurile posibile la întrebarea atât de firească, în fond, „de ce să merg să văd un film care nu e amuzant?”, de exemplu. Și nu e deloc „divertiment”. Din contră.

(Ana Maria Sandu, *Privirea ei pierdută, de copil neajutorat*, www.dilemaveche.ro, 17 dec. 2022)

1. Formulează răspunsuri la întrebările de mai jos, referitoare la situația de comunicare din textul citat.

a. Cine ar putea fi receptorul textului dat, având în vedere scopul comunicării?

R.: Întrucât este un articol publicat pe site-ul revistei de cultură, respectiv *Dilema Veche*, acesta se adresează marelui public. Receptorul poate fi orice persoană interesată de subiectul abordat, și anume: dependența de telefon ori de computer; pierderea interesului pentru filme și cărți.

b. Cărui stil funcțional îi aparține textul de mai sus? Menționează două caracteristici formale/de conținut.

R.: Stilul funcțional căruia îi aparține textul de mai sus este cel publicistic/jurnalistic, care este propriu ziarelor și revistelor. Scopul acestuia este de a informa, dar și de a influența, limbajul fiind unul accesibil, potrivit oricărei categorii de cititori. Observăm o anumită implicare subiectivă (afectivă) a autoarei, aceasta urmărește să-l convingă pe cititor că scrolling-ul la nesfârșit are efecte negative, filmele și cărțile fiind, negreșit, salvarea.

c. Ce elemente importante de conținut (idei, argumente, fapte, opinii) identifiți în textul dat?

R.: Articolul *Privirea ei pierdută, de copil neajutorat*, apărut sub semnătura jurnalistei Ana Maria Sandu, pe site-ul www.dilemaveche.ro, la data de 17 dec. 2022, face trimitere atât la device-urile care ne influențează viața într-un mod negativ, trăind în realitate „o neliniște a <<scrollului>>, care nu ne mai lasă să stăm doar cu gândurile noastre”, cât și la importanța vizionării unui film ori lecturării unei cărți, acestea din urmă având, potrivit autoarei, capacitatea de a grăi „chiar despre viețile noastre”. Date fiind verbele și pronumele la persoana I („consumăm”, „trăim”, „mă”, „ne”), aceasta se identifică cu textul.

2. Care este opinia ta despre rolul filmului în lumea actuală? Motivează-ți răspunsul.

R.: În viața de astăzi, **consider că** arta cinematografică atrage încă, însă tot mai puțini oameni aleg să meargă să vizioneze un film chiar în sala de cinema, mulți preferând, din varii motive, să stea în confortul casei, ratând astfel ocazia de a trăi o experiență unică.

Pe de-o parte, această formă de artă îi ajută pe oameni să evadeze din viața reală, având chiar un efect terapeutic, fiind o modalitate de a scăpa ori de a reduce stresul. Chiar cercetătorii au descoperit că filmele de comedie sunt benefice pentru sănătate, ajutând inima, spre deosebire de cele de groază, care provoacă stări de tensiune.

Pe de altă parte, un film bun are o putere extraordinară de a inspira o persoană, de a o ajuta să devină o variantă a sa mai bună, ajungând, în cele din urmă, să capete mai multă încredere în forțele proprii. Fiecare om alege să vizioneze un film în funcție de nevoile sale, de starea sa emoțională. Însăși autoarea textului, Ana Maria Sandu, susține că filmele au această capacitate de a vorbi „despre oameni dragi, despre ce am trăit sau ne-am imaginat la un moment dat”.

Cu o influență puternică asupra comportamentului unui om, **prin urmare**, filmul rămâne, negreșit, o mare forță de a educa și de a vindeca.